

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Tomáše Langáška a soudců JUDr. Ivo Pospíšila (soudce zpravodaj) a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobkyně: **Z. Š.**, zastoupena Mgr. et Mgr. Simonou Pavlicovou, advokátkou, se sídlem 8. pěšího pluku 2380, 738 01 Frýdek-Místek, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, se sídlem 28. října 2771/117, 702 00 Ostrava, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 6. 2017, č. j. MSK 49144/2017, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 25. 7. 2018, č. j. 22 A 144/2017 - 39,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II. Žalobkyně **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Předcházející řízení

[1] Žalobkyně doručila Městskému úřadu Frýdlant nad Ostravicí (dále též „městský úřad“) dne 1. 12. 2016 žádost o obnovu územního řízení o umístění stavby „N. V., M., XRD kNN“, které skončilo územním rozhodnutím ze dne 5. 12. 2013. Městský úřad rozhodnutím ze dne 27. 2. 2017 její žádost zamítl. Dospěl k závěru, že žalobkyně nebyla účastníkem územního řízení, proto jí nesvědčí právo podat žádost o obnovu řízení. Tento náhled potvrdil žalovaný v rozhodnutí ze dne 12. 6. 2017, č. j. MSK 49144/2017 (dále jen „napadené rozhodnutí“). Žalobu proti tomuto rozhodnutí zamítl Krajský soud v Ostravě

(dále též „krajský soud“) rozsudkem ze dne 25. 7. 2018, č. j. 22 A 144/2017 – 39 (dále jen „napadený rozsudek“).

II. Obsah kasační stížnosti a další podání účastníků řízení

[2] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) napadla v záhlaví označený rozsudek krajského soudu kasační stížností, kterou dle svých slov opírá o důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[3] Stěžovatelka označila rozsudek krajského soudu za nepřezkoumatelný, neboť se nevypořádal s otázkou, že městský úřad vydal své rozhodnutí až po uplynutí zákonné tříleté lhůty stanovené pro nařízení obnovy řízení. Zástupkyně stěžovatelky poté ještě doplnila kasační stížnost o námitku, že žalovaný měl žádost stěžovatelky o obnovu řízení posoudit podle obsahu jako odvolání opomenuté účastnice územního řízení, jak vyplývá např. z rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 6. 9. 2007, č. j. 22 Ca 440/2006 – 25, a rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 1. 2008, č. j. 1 As 45/2007 – 48.

[4] Žalovaný se ke kasační stížnosti ve stanovené lhůtě nijak nevyjádřil.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[5] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou. Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[6] Kasační stížnost **není** důvodná.

[7] Stěžovatelka vůbec neučinila předmětem kasační stížnosti stěžejní otázku celé kauzy, totiž důvody pro své účastenství v původním územním řízení, jehož obnovy se domáhala. Její námitky jsou ryze procesního charakteru, přičemž ani jedna z nich nebyla uplatněna v žalobě, jak Nejvyšší správní soud ověřil ze spisu krajského soudu. Námitka týkající se posouzení návrhu na obnovu řízení jako odvolání nezazněla před krajským soudem vůbec, jde tedy o námitku nepřípustnou podle § 104 odst. 4 s. ř. s. Námitka, že městský úřad nerozhodl o návrhu na obnovu řízení ve tříleté zákonné lhůtě, byla v žalobě naformulována tak, že odůvodnění napadeného rozsudku ob stojí, neboť na ni dostatečně odpovídá. V žalobě totiž stěžovatelka vytýkala především žalovanému, že neřešil, zda městský úřad vydal rozhodnutí v zákonem stanovené lhůtě, přičemž se jednalo o dílčí argument žalobního bodu, podle kterého se žalovaný nezabýval možností vydat rozhodnutí o obnově řízení z moci úřední, resp. že městský úřad měl nařídit obnovu řízení *ex officio* a žalovaný to pominul. Pokud krajský soud za této situace v odůvodnění

pokračování

napadeného rozsudku uvedl, že „řízení o žádosti nezahrnuje v sobě žádným způsobem řešení podmínek pro rozhodnutí o obnově řízení ex offio. Řízení o žádosti o obnovu řízení a obnova řízení z moci úřední jsou dva samostatné, na sobě nezávislé postupy“, není jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné, jak uvádí stěžovatelka, neboť na žalobní námitku uceleně odpovídá. Soud jasně vysvětlil, že zabývat se podmínkami nařízení obnovy podle § 100 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), správní orgány v dané věci nemusely.

[8] Jen nad rámec nutného odůvodnění Nejvyšší správní soud doplňuje, že uvedenou námitku by nemohl shledat důvodnou ani věcně. Jak správně vyslovil krajský soud, lhůta uvedená v § 100 odst. 3 správního řádu se vztahuje na řízení zahájené z moci úřední, nikoliv na řízení o žádosti, jak tomu bylo ve věci stěžovatelky. Na tento případ se vztahuje odst. 2 téhož ustanovení, který omezuje lhůtou tří let od právní moci rozhodnutí účastníka původního řízení, který pouze v této lhůtě může podat návrh na obnovu řízení. Jestliže je však návrh včas podán, pak pro samotné rozhodování správního orgánu platí obecné lhůty pro vydání rozhodnutí vymezené v § 71 správního řádu, jejichž překročení stěžovatelka nenamítá. Ani překročení těchto lhůt by ovšem nemělo vliv na zákonnost rozhodnutí, opravňovalo by pouze účastníka řízení, aby se bránil proti průtahům v řízení, a to v první řadě cestou opatření proti nečinnosti podle § 80 správního řádu.

IV. Závěr a náklady řízení

[9] S ohledem na vše výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[10] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalovanému v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné činnosti nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. ledna 2019

JUDr. Tomáš Langášek
předseda senátu